

[Knud Østergaard.]

det er den strategi, som Helmut Schmidt og Willy Brandt og SPD og forbundsregeringen tror på og bekender sig til, ja, ligefrem opfatter som en væsentlig forudsætning for at opnå en afspænding i forhold til Østeuropa, som en nødvendighed for den østpolitik, som den tyske regering, det må man nok sige, har identificeret sig med og dermed knyttet sin eksistens til. Enhver, der interesserer sig for afspænding i Europa — og tør nogen sige, de ikke gør det? — bør læse Schmidts bog, som også har undertitlen „Tysk fredspolitik“. Det er under balancens vilkår, der kan opnås i et sådant tillidsforhold parterne imellem, at grundlaget for forhandlinger opstår.

Forsvarsministeren er selv inde på balanceteorien i sin fremsættelse, og han beken-der sig til teorien, men efter mit partis og min opfattelse er hans fremstilling noget usammenhængende og noget forvirrende. Han ombytter rækkefølge, årsag og virkning for begreberne balance, forhandling, afspænding. I den ende, han er begyndt, og på den måde, han og hans trosfæller er faret frem på indtil nu, har han i forsvarssagen og sikkerhedspolitikken ombyttet og sammenblandet målet og midlerne. Det er selvfølgelig en fremgangsmåde og en facon, man kan bruge, hvis man vil hjernevaske eller frustrere en befolkning, altså forvirre og splitte den og derved mindske modstanden mod gennemførelsen af éns egne tanker og ideer. Jeg siger ikke, at det er det, man vil, men som et venligt menneske blot, at det ser ud, som om det er det, man vil.

Nej, hellere vil jeg gå tilbage til balanceteorien og efterlyse en udtalelse, som er helt entydig, og den må gerne komme fra den højtærede statsminister, som vel ikke er ganske uden indflydelse på forsvarsministerens initiativer og ej heller på den måde, de føres frem på. Den danske befolkning har brug for en sådan udtalelse, for stort set tror jeg, at hvis den blot fik lov til det, så tænker den egentlig ganske logisk. Jeg kunne tænke mig, at denne udtalelse, som jeg af nemhedsgrunde og for at vise samarbejdsvilje gerne vil forme for den højtærede statsminister, kunne lyde noget i retning af: „På givne foranledning skal jeg herved bekræfte, at den danske regering er fast besluttet på at fastholde sin hidtidige sikkerhedspolitik.

Det er derfor regeringens hensigt ikke at foretage nogen ensidig reduktion af det danske forsvars styrker eller forsvarrets kampkraft, men alene at søge en ændring af vort forsvar, som svarer til den tekniske udvikling, som har fundet sted.

Christiansborg den 2. februar 1972
(signeret) J. O. Krag.“

Derved ville man være i overensstemmelse med den resolution, som parlamentarikere fra samtlige NATO-lande vedtog, jeg mener helt bestemt enstemmigt, på NATO-parlamentarikernes møde i Haag i 1970. Resolutionen var en opfordring til samtlige NATO-landes regeringer om ikke at foretage ensidige styrkereduktioner, og det skal bemærkes, at i den danske delegation havde folketingsmændene Kjeld Olesen og Søgaard sæde.

En sådan udtalelse fra statsministeren ville efter min mening også dæmpe den uro, som er opstået hos vore allierede, og som i mere end ét år har afspejlet sig i norsk, i engelsk, i vesttysk og i svensk presse. Vil statsministeren eller forsvarsministeren, som jo allerede har rejst en del siden deres tiltræden, ikke delagtiggøre folketinget i den opfattelse, vore venner i Norge, i Tyskland og i England har af regeringens initiativ? Er det ikke rigtigt, at man i Norge er meget bekymret, netop fordi man med hovedvægten lagt på Nordnorge forudsætter en fastholdelse af det danske styrkeniveau i Østersøen, i Kattegat, på øerne og i Jylland? Hvilke spørgsmål har man fået i Bonn? Hvad har Helmut Schmidt sagt, og hvad mener forbundskansleren? Hvad siger den engelske forsvarsminister, lord Carrington, og hvad sagde hans forgænger i embedet, Dennis Healey? I mit parti har vi en fornemmelse af, hvad der er sagt, og hvilke råd der er givet. Bl. a. ud fra et tidligere godt samarbejde, som vi har haft med disse politikere, mener vi altså at kende deres opfattelse og deres indstilling. Men folketinget kan jo ikke bygge sin holdning på fornemmelser, det må have kendsgjerningerne frem, og derfor er det, jeg spørger: hvad mener man, og hvad har man givet udtryk for med hensyn til først socialdemokratiets og siden hen regeringens forsvarsforslag? Jeg ved godt, at man har rejst og samtalet på forskellig vis, både som minister og som ledende socialdemokrat, så hvis det er i den